

στο τέτοιον που νόποποιείται το λάο της με χαλίνωτες παλαβομέρες, όπως είναι ευτόχημα σήμερα για τη Βουργαρία που το Μιστριώτη τον έχουμε μετς και τον χειροκροτούμε.

★

ΛΥΠΗΘΗΚΑΜΕ που δολοφονήθηκε ο σοσιαλιστής Αντύπας, όχι γιατί είταν σοσιαλιστής, αλλά γιατί είταν άνθρωπος που αγωνιζότανε τίμια και παληκχρίσια για μιὰ 'Ιδέα οποιωδήποτε, κι αγωνιζότανε με έργα και με τή ζωή του ακόμα, κι όχι με λόγια, καθώς συνηθίζουμε οι περισσότεροι Ρωμιοί.

Τέτοιους ανθρώπους, πολύ ξεχωριστούς και πολύ λιγοστούς στον τόπο μας, τους σέβεται κανείς, ακόμα κι αν δε συμφωνεί με τις ιδέες τους, και γι' αυτό η δολοφονία του άγνωστου και τίμιου Κεφαλλονίτη σοσιαλιστή λύπησε όλους εκείνους που είναι σε θέση να νιώσουν και να ιχτιμήσουν τέτοιους ήθικούς και ιδεολογικούς αγώνες.

★

Ο ΡΑΜΑΣ στὸ σημερινό του άρθρο που δημοσιεύουμε σ' άλλη μεριά, χωρίζει τους δημοτικιστάδες σε δύο κοπάδια, σε «βάρβαρους Φετιχιστές» και σε «σκεπτικούς». Είπατε ποιοί είναι οι πρώτοι και ποιοί οι δεύτεροι; 'Εμείς, που θέλουμε—μπορεί και νάν το καταρνώσουμε— νάμαστε με το πρώτο κοπάδι, βεβαιώνουμε το σκεπτικό και πολύτιμο φίλο μας πως ο βάρβαρος μας κι ο Φετιχισμός μας, ακόμα κι ο Ψυχρισμός μας, αν αγαπάει, δέν είναι δλωσδιόλου ξένος από τή σκέψη, γιατί σά νάν το σκεφτήκαμε σ' έμεις οι βάρβαροι λιγάκι πρίν πύψουμε να γράψουμε, σάν και λόγου του, τήν οργάνωση «'Οργάνωσης», τήν πείσταση «επείστασης» και τις άλλες καθρολογίες του Ραμᾶ και τῶ σκεπτικῶνα. Τὸ κίττω κίττω, όταν έχουμε τήν 'Επιστήμη που σκέφτεται και μας σερβίρει τοίμο τὸ φαί ὁ θαρρούμε κάπως ταρταρινικό και ἄσκοπο νάντιστεκόμαστε με τήν ἀκριθή μας σκέψη στήν 'Επιστήμη και νά θέλου με ὁ καθένος μας νά βάλουμε για τὸ κάθε τι και δικούς μας κανόνες.

Ὁ Ραμᾶς μιλάει και σ' ἄλλα μέσα πού μεταχίζονται μερικὸι δημοτικιστὰι για τήν κατήχησι και τήν προτοιμασία τοῦ κοινού, καθώς και για ἄλλον τρόπο ρωτισμοῦ τῆς κοινῆς γνώμης καταλληλότερο, μεθοδικότερο κτλ., μα δὲ μᾶς λέει οὔτε ποιοί είναι οἱ «ἄστοχοι δημοτικιστὰι» οὔτε ποίος είναι ὁ ἄλλος τρόπος. 'Ετσι, γενικά κι ἀόριστα πού τὰ γράφει, φοβόμαστε πως πάνε χαμένα, και γι' αὐτὸ θαρρούμε πως σημαντικά θά ὠφελοῦσε τὸν ἀγῶνα ἂ μιλούσε πρὸ ξεθάρρα και πρὸ στρογγυλᾶ, ὀνομάζοντας πρόσωπα και φανερώνοντας τὸν ἄλλο τρόπο του τὸν καταλληλότερο, μεθοδικότερο, πραχτικότερο, ἐπικαιρότερο και ἀποτελεσματικότερο.

'Ελπίζουμε τάκουστοῦνε τὰ λόγια μας και νάχουμε και δεύτερο ἄρθρο του.

★

ΜΙΑ ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες πού στήνότανε ἡ πλοῦσια και μεγαλόπρεπη ἀψίδα στὸ σταθμὸ τῆς Ὀμόνοιας για τὴ βασιλικὴ ὑποδοχὴ, οἱ χωροφύλακες περνούσανε κάτω ἀπ' αὐτὴν δεμένους δὺς πολίτες πού χρωστούσανε στὸ Δημόσιο.

— Μᾶς πιάνουν ἑμᾶς, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, για πενήντα ἡ ἑκατὸ φωροδραχμῆς, πού χρωστούμε στὸ Δημόσιο, κι ἀπὸ τήν ἄλλη μεριά πετάνε τόσες και τόσες χιλιάδες στὸν ἄερα! . . .

Και στὸ ἄδικο ἴσως παρίπονὸ του κρυβότανε ἕλος ὁ πόνος τοῦ φορολογούμενου ραγιά.

★

ΒΡΗΚΑΜΕ ἐπιτέλους, τώρα πού μᾶς παράτησε ἡ Ἐβρώπη, και κάποιο σύμμαχο δυνατό, τὴ Θεία Δίκη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πως τὸ σύμμαχο αὐτὸ τὸν ἔρχηκε δὺς τρεῖς Ἴθνηναίκες φημερίδες, μα δὲ βλάπτει πάντα σύμμαχος εἶναι.

Μᾶς πολεμοῦνε οἱ Βούργαροι; Ἡ Θεία Δίκη τοὺς τιμωρεῖ, ἀφοῦ ὁ Πετκόφ δολοφονήθηκε. Μᾶς διώχνουν οἱ Ρουμῖνοι; Πάλι ἡ Θεία Δίκη τοὺς πλερώνει ἀκριβᾶ, ἀφοῦ τοὺς σπρώχνει νάλληλοφρωθῶνε.

'Ας ἀπλώσουμε λοιπὸν τήν ἀρεῖδα μας ἀφοῦ μᾶς ἔλαχε τέτοιος σύμμαχος. Σ' αὐτὸ πιά δὲν πρέπει νά μιμηθοῦμε τοὺς προγόνους τοῦ Μιστριώτη πού λέγανε τὸ «Σὺν Ἄθηνᾶν . . .» κτλ.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

α. . . Τὰ ψάρια μὲς τὸ δίχτυ
νὰ σπαταροῦνε κωμικὰ μαζί και θλιβερά.

Δ. ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Μέσα στὸ δίχτυ, ὡς ξινόφιες νὰ σπαταροῦν τὰ ψάρια, ὁ πόνος τους χαμόγελο σοῦ χέραξε στὰ χεῖλη·
μα στὴ στιγμή, θυμούμενος τοῦ πόνου ὅτι εἶσαι ψιλλῆς, γλυκᾶ, καθόριε, σὰ δροσοσταλιεὶ κίτρινου φύλλου, σταλάζει ἀπ' τὰ μάτια σου δὺς δάκρυα κροκοδείλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ

Σήμερα κλείνει τὸν πρώτο χρόνο της.

Αἰτιὲς οἱ δὺς λέξεις πῶσα δὲν κελαιοῦνε σιὴν καρ.

διὰ τῆς μάννας, πῶσες εὐτυχίες, πῶσα γλυκὰ ὄνειρα!

Τὴ σφίγγει σιὴν ἀγκαλιά της και με δάκρυα χαρᾶς δροσιζει τὰ ροδομάγουλά της κι ἀφίνει τὴ φαντασία της νὰ τρέχει ψηλά, πολὺ ψηλά.

Τὴ φαντάζεται παιδοῦλα ὀχτὼ χρονῶνε κι ἀρχίζει ἀπὸ τώρα νὰ συλλογίζεται τὴ μόρφωσή της— τὸ πρώτο και σπουδαιότερο ποῦχει νὰ σκεφτεῖ μιὰ μάννα.

Φαντάζεται σάν θάρθει ἡ ὦρα νάν τὴ πάει στὸ σκολειὸ, νὰ μπιστευτεῖ τ' ἀγγελουδι της στὰ χέρια τῆς δασκάλας πού ἡ ψυχὴ της εἶναι καμωμένη— ἀπὸ τοὺς ἀναρδους δασκάλους της— για προσποίηση, για ξιπασιά, για ψέμα, ἀφοῦ πρώτα πρώτα ψευτικὴ και φημισωμένη εἶναι κι αὐτὴ ἡ γλώσσα της.

'Αφοῦ τῆς παραδώσει τὴν κόρη της, πρώτη δουλιὰ τῆς δασκάλας θάνα, γὰν τῆς ἀλλάξει τὴ γλώσσα με τὰ ραφίς, ρίς, χίν, κ' εἶται σιγὰ σιγὰ θὰ τῆς τὸ συνηθίσει τὸ παιδί της σιὴν ψευτιά και σιὴν ἀνοησία, μαθαίνοντάς το πῶς εἶναι πρόοτυχη ἡ γλώσσα πού τῆς μιλάει ἡ μάννα της και πῶς γλώσσα ἀληθινή κ' εὐγενικὴ εἶναι ἡ γλώσσα τῆς δασκάλας του· και με τὸ ἄλλαγμα τῆς γλώσσας θάρχησει και τὸ ἄλλαγμα τῆς ψυχῆς, κι ἀπὸ ψυχὴ ἀνοῦ κείνου θὰ τῆς τὴν κἀνει δασκάλου ψυχῆ.

. . . Αὐτὰ συλλογίζεται ἡ μάννα και στενοχωριέται. Κεῖνη τὴ στιγμή μπαίνει κι ὁ ἀντρας της, χαρούμενος για τὴ γιορτὴ τῆς κόρης του.

— "Ὅταν θὰ μοῦ μεγαλώσεις. . . " Ὅταν θὰ μοῦ γίνεις μεγάλη κυρία. . . Τῆς εἶπε χορευόντάς την και καταφιλιώτας τη.

— "Ὅταν θὰ μᾶς μεγαλώσει και θὰ μᾶς τὴν πάρει ἡ δασκάλα. . . Πρόοτυσε ἡ μάννα ξακολουθόντας τις σκέψεις της.

— "Ἡ δασκάλα; . . . Ὁ μπαμπούλας; . . . Τὸν φοβάσαι, κόρη μου, τὸν μπαμποῦλα; εἶπε γελαστὰ ὁ πατέρας. Μα δὲ θὰ σὲ παραδώσω γὼ στὸν μπαμποῦλα· δασκάλα δὲ θὰ σὲ κἀνω· θὰ σὲ κἀνω νοικοκυρά. . . "

Κι ἀπάνου σ' αὐτὰ τὰ λόγια ξακολουθήσανε τὴν κουβέντα τους οἱ γονιοί, γιορτάζοντας εἶται με ὄνειρα γλυκὰ τὰ γενέθλια τῆς κόρης τους και καμαρώνοντας πῶς μιὰ μέρα θὰ παραδώσουνε σιὴν πατρίδα μιὰ τέλεια κι ἀληθινή 'Ελληνοπούλα.

Κ. Δ. Τ.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ

Κύριε Νουμά,

Συμπάθησέ με, πού ἔρχομαι κ' ἐγὼ νὰ σ' ἐνοχλήσω σήμερα μ' ἕνα παρᾶπνὸ μου. Ἄγιο μῦρο σὰ κόκκλα τῶν γονέων σου, πού πιχειριστήκες τὴν ἀγία δουλειὰ, τὸν πατριώτικὸ τὸν ἀγῶνα, νὰ δουλέψης και τοῦ λόγου σου, ὅσο μπορεῖς, για νὰ γλυτώσῃ τὸ ἔθνος μας ἀπὸ τοὺς δασκάλους, ἀπὸ τίς φοβερὲς αὐτὲς ἀκριδες, πού τρέφονται ἀπὸ τὴ ράχη του, για νὰ δουλεύουν για τὸ χαλασμό του και τὸν ζολοθρεμό του.

'Ενας ἀπὸ τοὺς ἀθεόφοβους αὐτουνοὺς δασκάλους ἀφοῦ σαβούρωσε κάμπισες λιρίτσες στὸ χωριὸ μας, τυφλώνοντας—χωρὶς νὰ θέλῃ βέβαια ὁ ἄνθρωπος— τὰ κακορρίζικα τὰ παιδιὰ μας, παράτησε τώρα τελευταῖα τὸ δασκαλίκι κ' ἔγινε μπακάλης, νομίζοντας πῶς πρὸ εὐκολα θ' αὐγατίσῃ τίς λίρες του.

Λάβε ὑπομονή, κύριε Νουμά, ἔτσι νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου, κι ἔκουσε αὐτὴν τὴν ἱστορία, πού

ἦρθε στὸ κεφάλι μου, και πονοῦν ἀκόμη τὰ πλευρά μου, ἄκουσε νὰ γελάσῃς, μα νὰ λυπηθῆς κ' ἐμένα, ἀλλὰ νὰ λυπηθῆς και τὸ κατακαημένο τὸ ρωμαϊκό που εἶναι παντοῦ—γι' αὐτὸ καθόλου νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς— καμωμένο ἀπὸ τὴν ἴδια πάστα.

Εἶμαι ἀμανετοῦς, ξεύρεις, και συχνὰ ὁ δάσκαλος αὐτός ὁ μπακάλης μούδινε και τούφερνα παραγγελίες ἀπὸ τὸ Ροδοστό. Τίς προάλλες λοιπὸν με ξαναφωναίξει στὸ μαγαζὶ του και μοῦ λείει, δίνοντάς μου κ' ἕνα γράμμα, «πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα και σύρε δὸς το τοῦ κύρ Ζήσου τοῦ προμηθευτῆ μου, και κάθισε νὰ πάρῃς και κάτι ψόνια πού θὰ σοῦ δώσῃ».

Στὸ Ροδοστό ἄμα βγήκα, ἡ πρώτη μου φροντίδα εἶταν νὰ τελειώσω τὴ δουλειὰ τοῦ δασκάλου. Πήγα τὸ γράμμα στὸν ἔμπορο, πήρα ἕνα τσουβαλι ψόνια, τὰ καλόθεσα στὸ μέρος πού μένω, και κοίταξα εἶπειτα και τίς ἄλλες τίς δουλειές μου.

Τὴν ὦρα ὅμως πού ετοιμάζοιμουνα νὰ μπαρκάρω στὸ βαπόρι, νάσου κ' ἔρχεται τρεχάτο ἕνα τσιράκι τοῦ ἔμπορου και μοῦ δίνει ἕνα τενακεθῆνιο κουτί, λέγοντάς μου ὅτι εἶταν χαλβᾶς τοῦ δασκάλου, πού εἶχαν ξεχάσει νὰ τὸν δώσουν με τ' ἄλλα τὰ ψόνια. Τώρα χαλβᾶς εἶταν, διάολος εἶταν, τοῦ τὸν ἔφερα και τοῦ τὸν παραδώσα ὡσον και ἄκέραιον μαζί με τ' ἄλλα τὰ πράγματα. 'Εύχαριστῶν μοῦ λείει, μοῦ δακε και τὸ μπαξίσι μου και πήγα στὴ δουλειὰ μου.

Στὸ ἄλλο τὸ ταξίδι μοῦ ξαναδίνει γράμμα και μοῦ λείει ἄδὸς το κι αὐτὸ και περιμένα νὰ πικρῃς και μιὰ ντουζίνα γαλέντζες, πού θὰ σοῦ δώσῃ ὁ κύρ Ζήσος νὰ μοῦ φέρῃς. Ὁ δρισμός σου, τοῦ λέω, ἀφεντικὸ, κι ἄμα βγήκα στὸ Ροδοστό, ἡ πρώτη μου δουλειὰ εἶταν πάλι νὰ πάω στὴν προμηθευτῆ τοῦ δασκάλου τοῦ μπακάλη. 'Ελεπε ἐκείνη τὴ στιγμή, και κάθισα ὡσπου ἦρθε. Χαιρετίσματα, τοῦ λέω, ἀπὸ τὸ δάσκαλο, κι ὅ,τι σοῦ γράφει γαλέντζες—μαλέντζες, δόστες μου για νὰ πάω νὰ κοιτάξω κι ἄλλη καμμιά δουλειὰ νὰ βγάλω τὸ καρβέλι.

"Ὅσο νὰ πῶ ἐγὼ αὐτὰ, ἐκείνος πήρε και διαβάσε τὸ γράμμα, κι ἄμα τ' ἀπόσωσε— φύλαξε, Θεέ μου ἀπὸ ἄδικο! θαρρῶ πού ζουντανεῖς αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ κύρ Ζήσος μπροστὰ μου— Βρέ σὺ! μοῦ λείει μ' ἀγριεμένο και ἔκερωμένο πρόσωπο, τὸ χαλβᾶ τί τὸν ἔκαμες;

— Χριστός και Παναγιά, ἀφεντικὸ, τοῦ λέω, τὸ κουτί τὸ πήγα κατὰ πού μοῦ τῶδακε τὸ τσιράκι σῶο και ἄκέραιο.

— Βρέ τὸ χαλβᾶ, παλιάνθρωπε, τί τὸν ἔκαμες; και με τὰ λόγια αὐτὰ χύθηκε σῶσωμος καταπάνω μου σάν τίγρης και μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ μαγουλά και μοῦ τίναξε μιὰ γροθιά στὸ κἀφκαλο, πού ἔχασα τὸν κόσμο.

'Ὀντας ἦρθα στὸν ἑαυτὸ μου, εἶμουν ξαπλωμένος κάτω σὰ βῶδι και βρεγμένος σὰ πάπια ἀπὸ τὰ νερά πού μοῦ ἔχυναν νὰ με ξελιγοθυμίσουν. Καιτάξω γύρω μου, τί νὰ ἴδῶ! Τὸ μαγαζὶ εἶταν γεμάτο ἀπὸ κόσμο, κι ὁ κύρ Ζήσος τίναξε στὸ χεῖρι του τὸ γράμμα, κι ἀπάνω στὸ λαμό του τίναξε τὸ κεφάλι του και μάνιζε σάν ἀφρισμένο ἄλογο.

— Μὰ, κύρ Ζήσο, τοῦ λέει ὁ Δημήτρης ὁ μεσίτης, πού ἂν δὲ βρισκονταν ἐκεῖ, Κύριος οἶδε ἂν θάβγαίνα ζουντανός ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ μπακάλη, ὁ ἀμανετοῦς αὐτός δὲν εἶταν δυνατό νὰ κάμῃ μιὰ τέτοια κατᾶχρησῃ τὸν ζέρομε τόσα χρόνια για πολὺ πιστὸ και πολὺ τίμιο ἄνθρωπο. Μὴ τὸ κατᾶλαβες τίποτε λάθος;

— Βρέ τί μοῦ κουθεντιάζεις, χριστιανέ μου; τὸ γράμμα λείει πῶς ὁ χαλβᾶς ἔλεπε ἀπὸ τὰ ψόνια· ψέματα θὰ μοῦ γράφῃ ὁ ἄνθρωπος; για εἶμαι κανένας τυφλὸς και ἀγράμματος; 'Επειτα αὐτός πού τὸ γράφει ἔκαμε και δάσκαλος, δὲν εἶναι κανένας

ἀπ' ἐκείνους πού ξεύρεις Ὅριστε τί λείπει τὸ γράμμα : «Σοῦ ἀναγγέλλω δὲ καὶ τὴν λήξιν τοῦ χαλβᾶ». Τ' ἀκ' αὖτες ; — τ' ἄλ' αὖτες.

— Κρίμας, κύρ Ζῆσο ! τοῦ ξαναλέει ὁ Δημήτρης ὁ μεσίτης· σκότωσες στὸ ξύλο τὸν ἄνθρωπο ἄδικα. Θὰ κάμης καλὰ νὰ γράψης τοῦ μουστερή σου νὰ κοιτάξῃ πάλαι τὸ δασκαλίκι του, γιὰ νὰ μὴ μολέθῃ τὸ ἐμπόριό μὲ σχολαστικὴς καὶ νερόδραστες λέξεις.

— Μὰ τί φιλοσοφίες εἰν' αὐτὲς πού μ' ἀραδιάζεις, βρέ ἀδερφέ Δημήτρη ; ἐγὼ γὰρ εἰκοσιεῖς γροσάκια καὶ μισό καὶ ντροπιάστηκα καὶ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους μουστερήδες μου, καὶ τοῦ λόγου σου κάθισαι καὶ παρκαμίλεις ;

— Κύρ Ζῆσο μου, δὲν εἶναι ἔτσι πού τὸ κατάλαβες, τοῦ ξαναλέει ὁ Δημήτρης ὁ μεσίτης. Αὐτὸ τὸ : Σοῦ ἀναγγέλλω τὴν λήξιν τοῦ χαλβᾶ, δὲ θὰ πῆ πὼς ὁ χαλβᾶς ἔλειπε, ἀλλὰ πὼς τὸν ἔλαβε. Βέβαια ἔλειπε κατιτίς μέσθ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, μὰ ἐκεῖνο πού ἔλειπε δὲν εἶναι ὁ χαλβᾶς, παρὰ τὸ μυαλό τοῦ δασκαλοῦ.

— Ἔτσι εἶναι, κύρ Ζῆσο, τὸν βεβαιώνουν καὶ δυὸ τρεῖς ἄλλοι ἀπὸ γύρω, καὶ ὁ κύρ Ζῆσος ἔκοψε πικὰ τὴν ὄρα του καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Ἄμ' τότες, λείπει, δὲν πᾶν στὸ διάολο καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ γράμματά τους ;

— Στὸ διάολο, τ' ἀπαντοῦν, πάμε ἐμεῖς, πού στέλλουμε τὰ παιδία μας στὸ σχολεῖο νὰ γένουν ἄνθρωποι, καὶ μὲ τίς ψευτοελληνικοῦρες γένουνται ξόανα. καὶ δὲ νογούν νὰ μοιράσουν δυὸ βοδιῶν ἄχερο.

Καὶ τώρα, κύριε Νουμά, τί χωστοῦσα ἐγὼ, ἔνας φαμελλίτης καὶ φουκαρᾶς ἄνθρωπος, νὰ μὲ ρημάξῃ στὸ ξύλο ὁ κύρ Ζῆσος, καὶ νὰ μείνω δεκαπέντε μέρες στὸ κρεββάτι ; Γίνε κριτὴς καὶ κρίνε, καὶ πὲς μου τί θάκαμης ἂν εἴσουν τοῦ λόγου σου στὴ θέση μου.

Σὲ προσκυνῶ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συμπαθήσης πού σὲ πονοκεφάλησας.

Ροδόσπ. 20 τοῦ Φλεβάρη 1907.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΜΑΝΕΤΣΗΣ

Ρουμελιώτης
δοῦλός Σας

ΣΤΟ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

(Ποῦ τέλειωσε τὸ σοφὸ του λόγῳ μὲ στίχους τοῦ Σολωμοῦ μας)

«Οἱ δασκάλοι κοράκοι, ὅλοι κοράκοι ἀληθινοὶ, καὶ χειρότεροι ἀπὸ τὸν κόρακα, ὅπου ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Κρήντ, καὶ ἐθροφόνουν ἀπὸ τὰ λείψανα, ἐπὶ εἶχε ἀφήσει ὁ κατακλιθεὶς τοῦ Κόσμου.»

ΣΟΛΩΜΟΣ—Διάλογος

Τὸ Σολωμὸς φέει ἀγγίξες στὰ χεῖρά σου, ἐθνικὰ σου, — Μίσθ' στὰ γαῖθο· ῥάγκαυ τι θέλει ὁ ἄσπρος κ' ἔνος ; — Μὴ ἂν ζήλεψες γιὰ μαλλιαρὰς, σοῦ λέμε ἐμεῖς : Βουβίσου Τί εἶσαι ἕνας ἀπ' τοὺς κόρακας, ὅπως εἶπε Ἐλεῖνος.

ΠΡΟΔΟΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

J. PSICHARIA propos du «Weiber-spiegel. St. Byzantinische Zeitschrift. Τόμ. XVII (1907) σ. 156—167 καὶ σὲ ξεχωριστὸ Sonder—Abdruck.

Τὸ νέο αὐτὸ μελέτημα τοῦ Δασκάλου εἶναι πο-

λύτιμο γιὰ τὴν κριτικὴ ἀποκατάσταση τοῦ «Συναξαρίου τῶν εὐγενικῶν γυναικῶν καὶ τιμωτάτων ἀρχόντισσων», ἐνοῦ περιέργου δημοτικοῦ κειμένου σὲ στίχους, πού γράφτηκε πιθανότατα στὴν Κρήτη τὸν 15' αἰῶνα καὶ τὸ τύπωσε πρόπερσι ὁ Krumbacher. Ὁ κ. Ψυχάρης κάνει διάφορες παρατηρήσεις στὰ λεχτικά, στὰ φωνητικά καὶ στὰ μέτρα τοῦ ποιημάτου δείχνοντας παντοῦ τὴν πολυμάθεια καὶ τὴν κρίση κείνη, πού κάθε φορὰ τὸν ξεχωρίζει. Παρατηρήσεις σκεπτικὲς μὲ τὸ ἴδιο κείμενο δημοσίεψα κ' ἐγὼ στὴν Ἐπειρηίδα τοῦ Παργασοῦ (Τόμ. Θ', 1906, σ. 133 καὶ ἔ.) καὶ σὲ ξεχωριστὸ φυλλαδάκι. Γλήγορα πιστεύω νὰ δημοσιέψῃ καὶ ἄλλα παρατηρήτά μου στὸ ἴδιο κείμενο, καὶ τότε θὰ μοῦ δοθοῦν ἀφορμὲς νὰ μιλήσω πλατεῖα καὶ ἀναλυτικὰ γιὰ τὴν καινούρια αὐτὴ ἔργασίη τοῦ Δασκάλου.

ANNAΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ : «Ὀλιγοδρόμος ἐπὶ Ἀττικοῦ συμβόλου». Extrait ἀπὸ τὴ Journal International d'archéologie numismatique. Τόμ. IX (1906) σ. 6 [55—60].

Ἡ καλὴ καὶ ἀγαπημένη μου συναδέλφισσα μὰς χαρίζει μιὰ ὄρακα ἔργασίη της, διδαχτικώτατη γιὰ μὰς καὶ πολὺ τιμητικὴ γιὰ λόγῳ της. Κ' εἶναι ἡ ἔργασίη της αὐτὴ ὄρακα καὶ τιμητικὴ γιὰτ' εἶναι γραμμένη μ' ὅλη τὴν ἐπιστημονικὴ τάξην καὶ τὴ μέθοδον τὴν προπομένην, καὶ γιὰτὶ δείχνει ἀπ' ἀρχῆς ὡς τὸ τέλος ἕνα παρθετικὸν ἔρωτα πρὸς τὸν ἀρχαῖο βίον καὶ παρατηρητικὴν μεγάλην γιὰ τὰ πράγματα τῆς Τέχνης. Καὶ χαίρεται κανεὶς καὶ καμαρώνει δικαίως τὴ μικρὴν αὐτὴν, ἀλλ' ἀξιόλογη μελέτη. Καὶ χαίρεται περισσότερο ὅταν συλλογιστῆ πὼς εἶναι τὸ πρῶτο ἐπιστημονικὸν δοκίμιον, πού μὲ δαῦτο παρουσιάζεται ἡ ἄξια φιλόλογος. Τῆς εὐχόμεστε λοιπὸν γλήγορα νάχομε καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλύτερα ἔργα της. Ὁ μὰς ἐπιτρέψῃ ὅμως σύγκαίρα καὶ κατὰ τί ἄλλο νὰ τῆς εὐχηθῶμε. Δηλαδή τὰ νέα της ἔργα νὰ τὰ χροῦμε γραμμένα στὴ ζωντανὴ καὶ ἀληθινή, στὴν ἐθνικὴν καὶ τὴ γλώσσαν, πού τόσο ὄρακα κίσας τὴν ξέρεϊ ἡ πολὺτιμη ἡμετέρα. Γιατὶ φαντάζομαι πὼς θάναί πολὺ ἄδικον πρᾶμα νὰ ἐπιμῆνη στὴ μούχλα τῆς δασκαλικῆς, τῆς χυδαίας, γλώσσας αὐτῆς, πού ἡ καρδίη της εἶναι παντοτεινὴν γιορτὴ καὶ ἡ σκέψῃ της ὅλο δροσιὰ.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Στὸν τελευταῖον τόμον τῆς «Nuova Rassegna» ὁ γνωστός νεοελληνιστὴς Πίος Τσιούτης, μεταγράφει ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ «Γλωσσικὴ Αὐτοβιογραφία» τοῦ συναργάτη μας Παύλου Νιρβάνου, μ' ἕνα μικρὸ πρόλογον γιὰ τὸ γλωσσικὸν μὰς ζήτημα. Μεταγράφει ἰκόμα κάμποσα ποιήματα τοῦ Χριστόπουλου, ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸν «Ὀρκο» τοῦ Μαρκοῦ καὶ ἀφ' ἑρῶνει δυὸ θερμοκρατικὰ ἐλεγεῖακὰς σελίδας γιὰ τὸν ἀλητιμῆστο φίλον μὰς Ζουφρέ.

— Στὸν ἴδιον τόμον ὁ Ἰταλὸς λόγιος βιβλιογράφος τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Νουμά» καὶ κάνει ξεχωριστὴ μνείαν γιὰ τ' ἄρθρα τοῦ Ψυχάρη, τοῦ Παλαμά, τοῦ Νιρβάνου, κλπ. Ἡ «Nuova Rassegna», ὅπως εἶναι γνωστὸ, σὲ κάθε τῆς τόμον ἀφ' ἑρῶνει ἄριστὰς σελίδας στὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνίαν.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ εἰκόνα τοῦ Κοινοῦ πού δημοσιεύομε σήμερον εἶναι παλιὰ, ἀπὸ τὰ 1875, καθὼς τῶς γράμματα καὶ ὁ ἴσος ἀποκάτου. Ἄλλῃ νεώτερη δὲν ὑπάρχει.

— Ὅταν τοῦ ζητήσαμε στὰ 1903 τὴν εἰκόνα του γιὰ τὴν Παναθηναϊκὴν τοῦ «Νουμά», ἰδοὺ τί μὰς ἀπάντησε : «Φωτογραφίη μου εἶχα σκηκῶσει μιὰ στὴν Πάτρα στὰ 1875,

ἀλλὰ δὲν εἶχα παρὰ παρὰ μοναχὰ 12 ἀντίτυπα, καὶ ἀπ' αὐτὰ δὲν μοῦ μένει κανένα. Ἐνν ἀντίτυπον τῆς Πάτρας ἔχει ἐδῶ μιὰ θυγατέρα μου παντρεμένη. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἴδιο ἀντίτυπον τὸ παίρω δανετικὸ ἀπὸ τὴ θυγατέρα καὶ σὰς τὸ στέλω. Τῆς χρειάζεται ἐπειδὴ θέλει νὰ τὸ δώσει σὲ ζωγράφον νὰ τῆς κίνει μιὰ μεγάλη εἰκόνα μὲ τὸ κοντύλι.»

— Ἄρθρα τοῦ Κοινοῦ καὶ ποιήματα ἔχομε δημοσιέψῃ στοὺς τόμους τοῦ 903 καὶ 904. Μερικὰ ἄρθρα τοῦ ἀνέκδοτα βρισκονται τῶρα στὰ χεῖρά μας. Ἐνν ἀπ' αὐτὰ θὰ τὸ δημοσιέψομε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ τρία φύλλα.

— Στὴν «Ἀγάπην τοῦ Σπυρίδου» πού δημοσιεύομε στὸ παρασπῆνον φύλλον ἀντὶ «μολὸς τὸν ἀπέκωσαν τὰ σκυλιὰ» νὰ διορθωθῆ ἁπλοῦς.

— Κάτι χιλιεσιπῶμένο καὶ ξεχασταμένο εἶπε ὁ κ. Κυριακούλης Μιχαηλῆς στὴ Βουλὴ γιὰ τίς ἐκλογὰς πού δὲν πρέπει νὰ γίνονται μεσα στίς ἐκκλησίας, καὶ ἀμείσως βγήκαν οἱ φημερίδες καὶ μὰς πήρανε τ' αὐτὰ, σκουζοῦντας πὼς ὁ λόγος τοῦ κ. Κυριακούλη εἶταν «ῥαβδος», «μίσγος», «σφῆς» κτλ.

— Ἄν ὁ κ. Κυριακούλης δὲν εἶταν φτωχὸς, μπορούσε νὰ ὑποθέσει κανεὶς πὼς πλερώνει γὰρ τὸν τύπον γιὰ νὰ κούει κάθε ὄρα καὶ στιγμὴ πὼς μολὸς ἀνοίξει τὸ στόμα του. ξεφορτίζει τίς σοφίαι μὲ τὴ νουζίνα.

— Τόσα μὰς σταμπούνας ἡ «Ἐσπερινὴ» γιὰ τὸν ἀνταποκριτὴν ποῦ στὴ Ρώμην, ὡστε καὶ χωρὶς νὰ μὰς τὸ πῆ μὰς ἔκαμε νὰν τὸ πιστέψομε πὼς ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς εἰκὴς κείνης πού κατάφερε τὸ βασιλεῖα τῆς Ἰταλίας... νὰ ἐπισκεφτῆ τὴν Ἑλλάδα.

— Παρέργο αὐτὸ ! Νὰ γράφουν τέσσαρες ἀλάκαιρες μέρες οἱ φημερίδες μὰς γιὰ τὴν πεθαμένη Ἄλις Ζάνου καὶ νὰ μὴ σκίσι, ἐνὼ κινενοίφαμε νὰ σπύσομε ἐμεῖς οἱ ζωντανοὶ ἀπὸ τίς ψευτεῖς καὶ τίς ἀνοησίας τους!

— Ὁ μπάμπας Μιστριώτης, ὅταν τοῦ ζητήσαμε τὴ σάλα τῆς «Ἐταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» γιὰ νὰ κάνουν τὸ πολιτικὸν μνημόσυνον τοῦ Ἄντυπα, ἀποκρίθηκα : «Δὲν μὰς ἀρκοῦν οἱ δημοτικιστὰι, ἔχομε τῶρα καὶ τὴν ψάρα τοῦ κοινωτισμοῦ.»

— Κακὸς βραχνὸς τοῦ κατάντησαν τοῦ φτωχοῦ οἱ δημοτικιστὰς Νὰ ἡ τιμωρία πού τοῦ ἔβριζε.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Ε. Τὸ Σαββατόβραδον γιὰ τὴν ὄρα κτεργήθηκα. Τῶρα οἱ φίλοι μαζώνονται στὸ γραφεῖο κάθε Κυριακὴν ἀπομεσήμερον ὡστε ἔν ἔχεις κειρὸ, ἔλα καὶ λόγου του.

— κ. Ἀντιδημοκόπο. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνῃ κουβέντα, καὶ τόσο μεγάλη μάλιστα, γιὰ τὸ φαρδούλη. Ἄν τὸν γράψωτῃ ἡ Ἀστυνομία στὸν Πειραιά, δικὸς τῆς καὶ δικὸς του λογαριασμοῦ. Ἐμεῖς γιὰτὶ νάνακατεῦμαστε σὲ ζένας δουλιές ; — κ. Κ. Παπ. Κέρκυρα. Λάβαμε τὴν συνδρομὴν τοῦ 1906 καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ὅ,τι μὰς ἔστειλες θὰ τυπωθῆ. — κ. Δ. Ἀλ. Μιτυλήνη. Λάβαμε τὴ συνδρομὴ. Σοῦ στέλλομε τὸ φύλλον πού σοῦ λείπει. — κ. Κ. Κάμελ. Λάβαμε καὶ τὸ δεύτερον. — κ. Σ. Π. Σφακερὰ. Τὸ λάβαμε καὶ θὰ δημοσιευτῆ. — κ. Ο. Απ. στὴν Ἀλεξάνδρεια. Λάβαμε 20 φρ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἰσοδότηας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διὰ χρόνον.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (cheque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Κατστήματι καὶ τῇ κίτῃσι τοῦ καταθέτου ἐν ταῖς Ὑποκαταστάσεσι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 2	τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μην.
2 1/2	» » » » » » » » 1 ἔτ.
3	» » » » » » » » 2 ἔτ.
4	» » » » » » » » 4 ἔτ.
5	» » » » » » » » 5 ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἰνὸνυμοι.